

РЕШЕНИЕ

№ 7244

гр. София, 03.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 08.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **4982** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР).

Образувано е по две жалби, подадени от Л. М. С. и И. Г. С., чрез упълномощения процесуален представител адв. П. Л., срещу заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. и отменената с нея по реда на чл.91, ал.1 от АПК заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г., и двете на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място] (СГКК – С.).

С оттеглената заповед на основание чл.54, ал.4 във вр. с чл.54, ал.1 и чл.51, ал.1, т.2 от ЗКИР е одобрено изменение в кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) на [населено място], Столична община (СО), одобрени със заповед № РД-18-3/11.01.2012 г. на изпълнителния директор на АГКК, последно изменение на КККР, засягащо поземления имот (ПИ) от 07.05.2014 г., съгласно скица-проект № 15-280491-15.03.2023 г., състоящо се в отразяване на северната и част от югоизточната граница на ПИ с идентификатор 00357.5345.72 в съответствие със северната и част от югоизточната граница на УПИ VI-1004, кв.10, по действащия регулационен план на м. „гр. Нови Искър – кв. К.”, одобрен със заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. и заповед № РД-50-09-228/17.04.1987 г., въз основа на документ за собственост и съгласно проект за изменение на КККР на правоспособно лице по ЗКИР. С изменението се променят границите на съществуващи обекти, а именно: на ПИ с идентификатор 00357.5345.43 с площ от 842 кв.м, който след

промяната е с площ 849 кв.; ПИ с идентификатор 00357.5345.72 с площ от 597 кв.м, който след промяната е с площ от 612 кв.м, ПИ с идентификатор 00357-5345.226 – собственост на жалбоподателите Л. М. С. и И. Г. С. – с площ от 595 кв.м, който след промяната е с площ от 574 кв.м.

Със заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. на основание чл.91, ал.1 от АПК е отменена заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. като по същество е одобрено същото изменение.

Жалбоподателите твърдят, че и двете заповеди са нищожни, първата поради липса на мотиви, а втората, тъй като административният орган не е имал правомощието да упражни правото на отзив, предвидено в чл.91, ал.1 от АПК. Алтернативно, в жалбата се твърди, че отменящата заповед е незаконосъобразна като постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с неговата цел. Иска се обявяване на нищожност на двете оспорени заповеди, съответно отмяна на заповедта, с която е допуснато поисканото изменение в КККР. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – началникът на СГКК–С. в писмено становище, приложено към съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена в съда, оспорва и двете жалби като неоснователни. Моли същите да бъдат отхвърлени.

Заинтересованата страна – Р. К. Ц. в открито съдебно заседание чрез упълномощения процесуален представител адв. Н. В. изразява становище за неоснователност на жалбите. Моли за отхвърлянето им, както и за присъждане на разноски.

Заинтересованата страна – Столична община – район „Нови Искър” не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото:

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление с вх.№ 01-133799/08.03.2023 г., подадено от Р. К. Ц. в качеството му на собственик на ПИ с идентификатор 00357.5345.72. Със заявлението е поискано изменение в КККР на [населено място], Столична община, одобрени със заповед № РД-18-3/11.01.2012 г. на изпълнителния директор на АГКК, състоящо се в отразяване на северната и част от югоизточната граница на ПИ с идентификатор 00357.5345.72 в съответствие със северната и част от югоизточната граница на УПИ VI-1004, кв.10, по действащия регулационен план на м. „гр. Нови Искър – кв. К.”, одобрен със заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. и заповед № РД-50-09-228/17.04.1987 г. Изменението се процедира по представен проект, изготвен от правоспособно лице по ЗКИР и документ за собственост – Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 124, том LLXXVIII, дело № 28529/30.11.2001 г. на Службата по вписванията. Към заявлението са приложени скица от 2001 г., издадена от районната администрация на район „Нови Искър”, комбинирана скица за пълна или частична идентичност, съгласно чл.16, ал.3 от ЗКИР и др. документи. Изготвена е скица-проект № 15-280491/15.03.2023 г. за отстраняване на непълноти и грешки в КККР, издадена от СГКК-С..

За започналото административно производство на основание чл.26, ал.1 от АПК са уведомени заинтересованите лица, вписани в КРНИ като собственици на засегнатите от исканото изменение имоти с дадена възможност да изразят становища и представят доказателства. В посоченото в уведомлението срок становища и възражения не са

постъпили.

Със заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. началникът на СГКК – С. е одобрил исканото изменение. Заповедта е съобщена на заинтересованите лица по смисъла на §1, т.13 от ДР на ЗКИР по реда на чл.26, ал.1 от АПК. Срещу тази заповед е подадена жалба от Л. М. С. и И. Г. С., които са оспорили намаляването на площта на собствения им ПИ с идентификатор 00357-5345.226, който по НА е с площ от 590 кв.м, отразен в КККР с площ от 595 кв.м и който с изменението се намалява на 574 кв.м, като заявяват, че е налице спор за материално право, който следва да бъде разрешен по исков ред.

Жалбата срещу заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. е подадена на 02.05.2023 г. (съобщена е на 21.04.2023 г.).

Началникът на СГКК – С. е преценил, че с жалбата са наведени доводи и са представени доказателства, които имат отношение към спора, поради което е издал заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. С нея на основание чл.91, ал.1 от АПК е отменил заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г., като по същество е приел, че представените нови доказателства не установяват различна фактическа обстановка, която да води до различни правни изводи, поради което е одобрил същото изменение, състоящо се в отразяване на северната и част от югоизточната граница на ПИ с идентификатор 00357.5345.72 в съответствие със северната и част от югоизточната граница на УПИ VI-1004, кв.10 по действащия регулационен план на м. „гр. Нови Искър – кв. К.”, одобрен със заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. и заповед № РД-50-09-228/17.04.1987 г., въз основа на документ за собственост и съгласно проект за изменение на КККР на правоспособно лице по ЗКИР.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г., издадена при упражнено от административния орган право на отзив, с което отменената вече заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. губи своето правно действие. Поради това жалбата на Л. М. С. и И. Г. С. срещу заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. на началника на СГКК – С. като недопустима следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното по нея производство – прекратено.

В подадената до съда жалба се иска прогласяване на нищожността на оспорената заповед, поради което съдът преди да пристъпи към проверка на законосъобразността ѝ следва да разгледа дали същата не е засегната от порок, който да е пречка същата да породи целените правни последици.

Съгласно правната теория и трайната съдебна практика, за да бъде нищожен един административния акт той следва да е засегнат от особено тежък порок, който е пречка актът да породи целените с него правни последици. Изискванията за действителност на административния акт са: да е издаден от компетентен орган, в пределите на неговата материална и териториална компетентност, в предвидената от закона форма и при наличието на законовите предпоставки за неговото издаване, като същият следва да е и в съответствие с целта на закона. Неспазването на някое от тези изисквания дава основание за оспорване на акта, като основанията за това са изчерпателно посочени в нормата на чл.146 от АПК. Наличието на който и да е от тези пороци, в зависимост от степента на неговото проявление, има за последица унищожаемост или нищожност на административния акт. Основанията за оспорване са конкретни факти във всеки един отделен случай и ако съпоставени с изискванията за законосъобразност на акта, сочат на тяхното нарушаване, тези факти се явяват

юридически факти, които или изключват възникването на целените с акта последици и тогава ще е налице нищожност, или ще породят право на отмяна, при което ще е налице унищожаемост на административния акт. Съдебната практика и теория споделят виждането, че нищожни са актовете издадени от некомпетентен орган, както и тези постановени при липса на форма или при толкова съществено нарушаване на административнопроизводствените правила, довело практически до липса на волеизявление. Нарушението на материалния закон, като правило касае правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт който изцяло е лишен от законова опора, т.е. когато е налице пълна липса на предпоставките на приложимата норма, когато актът е издаден изцяло при липса на законово основание или когато актът не може да бъде въобще с такова съдържание. Превратното упражняване на власт също е порок водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган - началникът на СГКК – [населено място]. Компетентността на органа произтича от чл.54, ал.4 от ЗКИР, съгласно който измененията в кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти при отстраняване на непълнота или грешка се одобряват със заповед на началника на службата по геодезия, картография и кадастър по местонахождение на имота.

Във връзка с това следва да се отбележи като неоснователно възражението в жалбата, че органът не е имал право да се произнесе при условията на чл.91, ал.1 от АПК, тъй като тази възможност била предвидена само за актове, подлежащи на оспорване по административен ред.

Актуалната съдебна практика приема, че по принцип текстът на чл.91 от АПК дава възможност на административния орган, издател на акта, да коригира решението си чрез собствен самоконтрол. В резултат на преразглеждането той може да оттегли оспорения акт, да отмени, измени или да издаде съответния акт или документ. Самата формулировка на законовата норма е „оспорения акт“. Това сочи на изискването пред административния орган да е подадена редовна жалба или протест, които пораждат своя деволутивен и суспензивен ефект. В 7-дневен срок от подаването на редовна, сезираща по-горестоящия административен орган или съда жалба, издателят на административния акт може да преразгледа невлезлия в сила акт. Ако не намери основание за преразглеждане, е длъжен да изпрати жалбата или протеста на компетентния по-горестоящ административен орган или съда. Има се предвид жалба, в случая, отправена до съда, която може да бъде разгледана от административния орган като издател на акта. Тоест законодателят предоставяйки правото на отзив на административния орган не е направил разграничение, въпреки мястото на нормата, между сезирането с редовна жалба на по-горестоящ орган или на съда. В случая при наличие на редовна жалба срещу постановения административен акт, годна да предизвика преразглеждането му, е налице едната предпоставка за това и съответно материалноправна компетентност на органа да се произнесе по чл.91, ал.1 от АПК.

Административният орган се е произнесъл и в 7-дневния срок по чл.91, ал.1 от АПК, който срок практиката безпротиворечиво приема, че е преклузивен, като след като е бил сезиран с жалба, подадена на 02.05.2023 г. се е произнесъл със заповед № 18-5237, издадена на 09.05.2023 г. С това следва да се приеме, че са били налице и двете предпоставки за издаване на заповед при условията на чл.91 от АПК. Поради това са

неоснователни доводите на жалбоподателите за липса на такава компетентност на органа.

Спазено е изискването за форма на административния акт, съгласно чл.59, ал.2 от АПК и чл.54, ал.4 от ЗКИР - актът е в писмена форма, посочено е наименованието на органа, който го издава, наименованието на акта, изложени са фактическите и правни основания, послужили за издаването му.

При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание нито за отмяната му, нито за обявяването на неговата нищожност. Административното производство е образувано по заявление на заинтересовано лице по смисъла на §1, т.13 от ДР на ЗКИР с право на основание чл.51, ал.3 от ЗКИР да заявява изменение на КККР. Към заявлението са приложени необходимите документи, съгласно изискванията на ЗКИР и Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на КККР (Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016г.). За започналото административно производство на основание чл.26, ал.1 от АПК са уведомени заинтересованите лица, вписани в КРНИ като собственици на засегнатите от исканото изменение имоти с дадена възможност да изразят становища и представят доказателства. В дадения с уведомлението срок възражения и становища не са постъпили. Административният орган е уведомил заинтересованите лица и за издадената от него заповед.

Оспореният акт е издаден на законово основание - чл.91, ал.1 от АПК във вр. с чл.59, ал.1 от ЗКИР, чл.54, ал.4 във вр. с чл.54, ал.1 и чл.51, ал.1, т.2 от ЗКИР

Не е налице нищожност и поради несъответствие с целта на закона. Както бе посочено това е порок, водещ до незаконосъобразност и само ако е налице акт, който води до постигане на цели различни от законоустановените, посоченият порок води до нищожност. Заповедта на началника на СГКК – С. е издадена при наличието на изрично предвидена в закона възможност.

По изложените съображения заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. на началника на СГКК – С. не е нищожен административен акт и съдът следва да се произнесе по отношение на нейната материална законосъобразност, доколкото не бяха открити нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона, които да обосновават незаконосъобразността ѝ на тези основания.

От данните по делото се установява, че жалбоподателите Л. М. С. и И. Г. С. са собственици при условията на СИО на ПИ с идентификатор 00357-5345.226, което се установява от представения по делото нотариален акт (НА) № 10/19.06.2000 г., том II, рег. № 3259, дело № 219/2000 г. и удостоверение за сключен на 23.06.1996 г. г. граждански брак. В НА е записано, че имотът е с площ от 590 кв.м и съставлява парцел V - 1005 по плана на [населено място], кв. К., заедно със сграда.

Със заявление с вх.№ 01-133799/08.03.2023 г. собственикът на съседния имот с идентификатор 00357.5345.72 - Р. К. Ц. е поискал изменение в КККР на [населено място] като северната и част от югоизточната граница от неговия имот (ПИ 00357.5345.72) се отразят в КККР в съответствие със северната и част от югоизточната граница на УПИ VI-1004, кв.10, по действащия регулационен план на м. „гр. Нови Искър – кв. К.“, одобрен със заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. и заповед № РД-50-09-228/17.04.1987 г., въз основа на документ за собственост и съгласно проект за изменение на КККР на правоспособно лице по ЗКИР.

След като е взел предвид събраните по административната преписка доказателства,

административният орган е приел, че пред него е представен проект за изменение, който отразява правото на собственост, придобито от заявителя и от заинтересованите лица по отношение на общата граница на имотите им, поради което със заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. е одобрил исканото изменение.

Допуснатото изменение засяга ПИ с идентификатори: 00357.5345.43, 00357.5345.72 и 00357-5345.226, като площта им се изменя по следния начин: ПИ с идентификатор 00357.5345.43 (собственост на Столична община) с площ от 842 кв.м след изменението става с площ от 849 кв.м (тази част касае изменението по югоизточната граница на имота, по отношение на което не е налице спор между страните); ПИ (собственост на заявителя Р. К. Ц.) с идентификатор 00357.5345.72 с площ от 597 кв.м след изменението става с площ от 612 кв.м и ПИ с идентификатор 00357-5345.226 (собственост на жалбоподателите Л. М. С. и И. Г. С.) с площ от 595 кв.м след изменението става с площ от 574 кв.м.

След като е разгледал представените пред него титули за собственост на двата граничещи си имота 00357.5345.72 (собственост на заявителя на изменението Р. Ц., който съгласно НА е с площ от 610 кв.м) и 00357-5345.226 (собственост на жалбоподателите Л. и И. С., който според НА е с площ от 590 кв.м), началникът на СГКК-С. е приел за недоказано твърдението на Л. М. С. и И. Г. С., че притежаваният от тях имот с идентификатор 00357-5345.226 отговаря на границите по кадастралната карта, одобрена със заповед № РД-18-3/11.01.2012 г. на изпълнителния директор на АГКК. За този си извод административният орган се е позовал и на издадените от районната администрация скици и на комбинираните скици за пълна или частична идентичност. Въз основа на тях е приел, че заявителят Р. Ц. се легитимира като собственик на УПИ VI-1004, а жалбоподателите Л. и И. С. като собственици на УПИ V-1005 в границите, съгласно действащия регулационен план на [населено място], м. К., одобрен със заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. и заповед № РД-50-09-228/17.04.1987 г. Същевременно представеният проект за изменение бил в съответствие с местоположението на общата регулационна граница на двата спореци имота. В този смисъл органът е приел за доказано, че заинтересованите лица притежават правото на собственост върху имотите си в обем, съгласно действащия регулационен план, но не и в границите по действащата кадастрална карта. В преписката не се съдържаха данни за неуредени сметки по регулация. Всички доказателства, събрани в производството, сочели на извод, че представеният проект за изменение на границата между имоти с идентификатори 00357.5345.72 и 00357-5345.226 съответствал на правата на собственост на заинтересованите лица. По тези съображения и предвид липсата на конкуриращи се титули за собственост, административният орган не е възприел твърдението на жалбоподателите за наличие на спор за материално право, съответно за приложима

разпоредбата на чл.54, ал.2 от ЗКИР.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото беше допусната и изслушана съдебно техническа експертиза, заключението по която съдът като обективно дадено и отговарящо на всички поставени въпроси кредитира изцяло.

Според вещото лице, границата между двата имота в действащата кадастрална карта не е нанесена в съответствие с нейното местоположение на място и не е нанесена в съответствие с предходния кадастрален план. Заключението на експертизата е, че в КККР е налице грешка по отношение на границата между имота на жалбоподателите и имота на заинтересованата страна, като с обжалваната заповед тази граница се привежда в съответствие с границата по действащия регулационен план, идентична с границата по регулационния план от 1968 г. и отговаряща на документите за собственост на страните.

При тези данни съдът приема, че при правилно изяснена фактическа обстановка, административният орган е направил правилни изводи, които се основават на материалния закон и са в съответствие със събраните доказателства.

Разпоредбата на чл.54, ал.1 от ЗКИР предвижда възможност за изменение на одобрените кадастрална карта и кадастрални регистри, когато съдържат непълноти или грешки. Отстраняването им е едно от основанията за поддържане на КККР в актуално състояние - чл.51, ал.1, т.2 от ЗКИР. Според легалното определение, дадено в §1, т.16 от ДР на ЗКИР, „непълноти или грешки“ са несъответствия в границите и очертаванията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние. Съгласно чл.54, ал.2, изр.1 от ЗКИР, когато непълнотите или грешките са свързани със спор за материално право, те се отстраняват след решаването му по съдебен ред, като в тази хипотеза началникът на СГКК не следва да одобри, а да откаже изменението на КККР.

От заключението по приетата по делото експертиза беше установено, че предложените с проекта за изменение граници на ПИ с идентификатори 00357.5345.72 и 00357-5345.226 съответстват на придобитото от страните право на собственост, като същите следват регулационните граници, съгласно документите за собственост на страните.

Установени са следните регулационни планове за района, в който попадат процесните имоти:

- регулационен план, одобрен със заповед № 292/14.02.1968 г., по който двата имота не са били самостоятелни, а част от един общ имот с пл. № 96, ограден с обща ограда и без вътрешни граници. За този имот с

одобрения регулационен план са били отредени 3 парцела (VI-96, VII-96 и VIII-96) като имотът на жалбоподателите е представлявал средния от тях (VII-96) с графично измерена част от 566 кв.м. Границата между парцела на жалбоподателите (VII-96) и парцела на заинтересованата страна Р. Ц. (VIII-96) по този план е права линия. Тъй като трите парцела са били част от един имот не са налични сметки за уреждане по регулация.

- регулационен план, одобрен със заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г., по който имотът на заинтересованата страна Р. Ц. е нанесен като ПИ 1004, като по регулационната граница на парцел VIII-96 от предходния план е заснета и нанесена ограда, което предполага прилагане на регулационния план от 1968 г. в тази му част. За този имот е отреден парцел VI-238. Останалите два парцела от предходния регулационен план (1968 г.) са нанесени като един цял имот – ПИ 1005, за който са отредени парцел V-238 (на жалбоподателите) и IV-238. По този план западната крайна точка от границата между парцел VI-238 (на заинтересованата страна) и парцел V-238 (на жалбоподателите) е изместена с 4 метра в южна посока и не е по имотната граница, но пак представлява права линия.

- частично изменение на регулационен план, одобрено със заповед № РД-50-09-228/17.04.1987 г., с което границата между V-238 и VI-238 се измества до местоположението ѝ съгласно регулационния план от 1968 г. и по заснетата ограда между имотите. Границата е отново права линия. Този план е действащият в момента. Доколкото промяната на регулационната граница е по имотната граница, няма предвидени сметки за уреждане по регулация. Такива сметки се предвиждат за площта от 7 кв.м по югоизточната граница на имота на заинтересованата страна Р. Ц., които по регулационния план попадат в улица. Тази част от заповедта обаче не е предмет на настоящото съдебно производство, доколкото спорът касае границата между имотите на жалбоподателите и на заинтересованата страна Р. Ц..

- действащата кадастрална карта, одобрена със заповед № РД-18-3/11.01.2012 г., в която имотът на жалбоподателите е нанесен като ПИ с идентификатор 00357-5345.226 с площ от 595 кв.м. За този имот е извършено изменение на КК, одобрено със заповед от 07.05.2014 г. Имотът на заинтересованата страна е нанесен като ПИ с идентификатор 00357.5345.72 с площ от 597 кв.м, като до момента няма влязло в сила изменение на границите на този имот. В действащата КК границата между двата имота не е права линия, а е нанесена с чупка като източната ѝ част е посочена по границата на съществуващ на място гараж в имота на заинтересованата страна.

Според изслушаната по делото СТЕ в архивния кадастрален план границата между двата имота е коректно нанесена. В цифровия модел на действащия регулационен план границата между двата имота е по границата от архивния кадастрален план и също е коректно нанесена. В действащата КК границата е нанесена с чупка, каквато чупка на място не е налична. Според експертизата, с допуснатото изменение се изправя чупката по границата между имотите на страните, при което 21 кв.м от ПИ 00357-5345.226 преминават в ПИ 00357.5345.72. Промяната на тази граница съответства на местоположението на границата по действащия регулационен план, която граница от своя страна съответства на регулационния план от 1968 г. и на заснетата граница между двата имота, която пък съответствала на границите на имотите по документите за собственост.

В документите за собственост на страните имотите им са описани като парцели по действащия план с нанесените изменения от 1987 г. Установено е разминаване в площта на имота на жалбоподателите, описана в НА и площта, измерена по регулационния план. В НА тази площ е 590 кв.м, а графично изчислената площ за УПИ V-1005 по плана от 1987 г. – 578 кв.м. В действащите КККР имотът е с площ от 595 кв.м.

В акта за собственост на заинтересованата страна вписаната площ на имота е 610 кв.м, измерената реална площ за УПИ VI-1004 по плана от 1987 г. е 608 кв.м, а в действащите КККР е отразен като 597 кв.м. Освен това в действащата КК границата между двата процесни имота не е права линия, каквато вещото лице е установило при огледа на място.

От изложеното дотук следва, че не е налице съвпадение между действително съществуващата граница и отразената в КККР по отношение на ПИ с идентификатори 00357.5345.72 и 00357-5345.226, което прави одобреното изменение нормативно обосновано. Тази граница по първия установен регулационен план от 1968 г. не е съществувала, доколкото с този план един общ имот е разделен на няколко парцела, поради което и не са предвиждани сметки за уреждане по регулация. Заснемането на огради по регулационните линии, отразено в кадастралната основа за изготвяне на регулационния план от 1984 г. означава, че планът от 1968 г. е бил приложен. Това прави възражението на жалбоподателите за неприложен план за регулация неоснователно. Констатира се също така, че с регулационния план от 1984 г. е предвидено изместване на границата между двата парцела в южна посока и съответно уреждане на сметки по регулация за придаваемите към имота на жалбоподателите 58 кв.м, като по делото не се събраха данни такива сметки да са били уреждани. За това свидетелства и изменението от 1987

г. на плана от 1984 г., с което границата между двата имота е върната по имотната граница, съвпадаща с границата по плана от 1968 г., с което е отпаднала и необходимостта от уреждането на сметки по регулация.

От изложеното дотук следва, че планът от 1987 г. е приложен и е действащият и към момента регулационен план на района, в който попадат процесните имоти. Същият е одобрен преди влизане в сила на кадастралната карта. Тъй като действителната граница между тези имоти съвпада именно с предвидената в действащия регулационен план имотна граница, същата трябва да бъде приведена в съответствие с предвижданията на този план. От данните по делото не се установява да е налице спор за материално право, който да е преюдициален и да трябва да бъде решен по съдебен ред от гражданските съдилища.

По изложените съображения жалбата срещу заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място] на основание чл.159, ал.1 от АПК следва да бъде оставена без разглеждане като процесуално недопустима, а производството в тази част – прекратено. Жалбата срещу заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място] като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 от АПК, в полза на заинтересованата страна Р. Ц. следва да бъдат присъдени направените от него в производството по делото разноски в размер на 1250 лв., представляващи адвокатско възнаграждение. Присъждането на разноски е своевременно поискано със списък по чл.80 от ГПК. Представени са и доказателства за реалното им заплащане. Направеното от процесуалния представител на жалбоподателите възражение за прекомерност съдът намира за неоснователно, доколкото заплатеното адвокатско възнаграждение съответства на фактическата и правна сложност на делото и на обема на осъществената процесуална защита и е съобразено с предвидения в чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер за процесуално представителство за дела по ЗКИР.

Водим от горното и на основание чл.159, т.1 и чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Л. М. С. и И. Г. С. срещу

заповед № 18-4374 от 13.04.2023 г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място].

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. М. С. и И. Г. С. срещу заповед № 18-5237 от 09.05.2023 г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място].

ОСЪЖДА Л. М. С. с ЕГН [ЕГН] и И. Г. С. с ЕГН [ЕГН] да заплатят на Р. К. Ц. с постоянен адрес: [населено място], Столична община, [улица], разноси по делото в размер на 1250 (хиляда двеста и петдесет) лева.

Решението в прекратителната му част е с характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

В останалата част решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: